

NAOMI ALDERMAN
LEIGH BARDUGO
ALYSSA COLE
LUCY FOLEY
ELLY GRIFFITHS
NATALIE HAYNES
JEAN KWOK
VAL MCDERMID
KAREN M. MCMANUS
DREDA SAY MITCHELL
KATE MOSSE
RUTH WARE

SLEČNA MARPLOVÁ

12 NOVÝCH PRÍBEHOV

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Marple: Twelve New Stories
preložili Lenka Cinková, Diana Ghaniová, Jana Pernišová a Silvia Slaničková.

Zaujímavosti o Agathe Christie a jej knihách nájdete na
www.agathachristie.com.

Na oriezke je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Marple: Twelve New Stories © 2022 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Slečna Marplová 12 nových príbehov*

© 2023 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2523-2

Na úvod

Slečna Marplová, vynikajúca knižná amatérska detektívka a jedna z najkrajších postáv, aké kedy Agatha Christie stvorila, sa v tlači prvýkrát objavila v decembri roku 1927 v poviedke *Utorňajší nočný klub*. Christie sa k tejto neobyčajnej postave vrátila – ako sama povedala, so zámerom „dať hlas starým pannám“ – v románe *Vražda na fare* z roku 1930, po ktorom nasledovalo ďalších jedenásť románov a niekoľko zbierok poviedok so slečnou Marplovou, majiteľkou najbystrejšej mysle z dediny St. Mary Mead. Posledný román *Zabudnutá vražda* vyšiel posmrtno v roku 1976, teda v roku autorkinej smrti.

Christie si všimla, že so ženami, predovšetkým staršími a nevydatými, sa veľmi často zaobchádza s dešpek-
tom, sú prehliadané a podceňované. Popredná svetová autorka však vedela, že pozorným očiam takýchto dedinských dám unikne len máločo a že pod strohý-

mi čipkovanými čepcami sa môžu skrývať výnimočne bystré mozgy schopné prekonať aj najlepších inšpektorov zo Scotland Yardu. Napokon, zlo neprebýva len v spustnutých mestských uliciach, ale i v malebných kútoch Anglicka – ľudská nátura sa nemení, nech sme kdekoľvek. A tak vznikla jedna z Agathiných najnezabudnuteľnejších postáv.

Zlo na vidieku

Lucy Foley

Preložila Jana Pernišová

„Občas premýšľam, či sa zlo nesústredí hlavne na vidieku.“

„Čo tým chceš povedať, Jane?“ Prudence pozrela na svoju niekdajšiu spolužiačku, ktorá sedela v kresle naproti s kalíškom čerešňového likéru. Tvár jej zalievala príjemná žiara ohňa a v lichotivom tlmenom svetle plameňov jej takmer nebolo vidieť vrásky. Najvýraznejšie črty Jane Marplovej sa od dievčenských čias veľmi nezmenili. Stále bola rovnako bystrá, pohotová ako vtáča, jej jasným, všímavým očiam nič neuniklo a vyžarovala z nej tichá, ba až hrozivá inteligencia.

Slečna Marplová sa práve chystala odpovedať, keď zrazu v tme za oknom vystrelila petarda. Po výbuchu nasledovali hrôzostrašné výkriky spojené s pekelným zavýjaním a vzápätí ktosi začal udierať na bubon. Ženy

nevideli von, lebo Prudencina slúžka zatiahla závesy presne o štvrtej popoludní. Priečelie pôsobivého georgiánskeho sídla Fairweatherovcov bolo obrátené k hlavnej ulici mestečka Meon Maltravers a v padajúcom súmraku za oknami sa zbieral pohansky vyzerajúci dav.

Len čo hluk trochu ustal, slečna Marplová sa znovu ozvala: „Pravdaže, aj vo veľkých mestách sa deje veľa zlého. Noviny robia všetko pre to, aby nám neunikol ani jeden hrôzostrašný detail. Niekedy však premýšľam, či sa oveľa viac zločinov nepácha na anglickom vidieku, v dedinkách a na samotách.“

Prudence stisla pery. „Nuž, u nás to rozhodne neplatí. Meon Maltravers je mimoriadne slušné miesto.“

Meon Maltravers bolo malé mestečko s červenými tehlovými budovami a kamennými plotmi, ktoré v priebehu storočí bez ladu a skladu vyrástli na zvažujúcich sa dláždených uličkách s úchvatným výhľadom na pobrežie lemované bielymi kriedovými útesmi. Slečna Marplová pricestovala za dňa, keď mesto pôsobilo dôstojným dojmom, ale teraz sa už zotmelo a z ulice sa ozvali ďalšie výkriky a jačanie.

Slečna Marplová nadvihla obočie. „Si si tým istá?“

Prudence mávla rukou. „To si len miestni trochu vyhadzujú z kopytka. Ver mi, sú celkom neškodní. No ty si mala odjakživa temnú predstavivosť, Jane.“

„To nemá s predstavivosťou nič spoločné, moja milá. Videla som to totiž...“ Slečna Marplová sa práve chystala dodať „na vlastné oči“ a opísať Prudence svoje skúsenosti z posledných rokov, no opäť ju prerušil menší výbuch zvonka. Možno to tak bolo najlepšie. Nekonečné reči o zle vyvádzajú ľudí z miery – dokonca aj silné povahy ako Prudence.

Namiesto toho využila nasledujúcu chvíľu ticha a povedala: „Ľudia sa tam príliš dobre poznajú, tak je to. Strkajú nos do cudzích záležitostí, a potom dochádza k rôznym nedorozumeniam a zvadám. Okrem toho sa často nudia – na vidieku nie sú divadlá ani reštaurácie, kde by mohli prísť na iné myšlienky. Robia hrozné veci, lebo nemajú nič iné na práci...“

Prudence sa zamračila a odpovedala svojím najautoritatívnejším hlasom (v škole totiž bola hlavná prefektka): „Odkedy som pred pätnástimi rokmi prišla o chudáka Georgea, všetci si dali záležať, aby som sa tu cítila vítaná, čo vôbec nie je samozrejmosť, keď vezmeš do úvahy, že tu dlhé roky žil ako starý mládenec, prv než sme sa k nemu s Alice našťahovali.“

Slečna Marplová pozrela na kozubovú rímsu. „To je z našej výletnej plavby, pravda?“

Z fotografie na ňu hľadeli mladšia Prudence, jej dcéra Alice z prvého manželstva a tiež zosnulý George Fairweather. Pred rokmi sa spolu vybrali na okružnú plavbu po nórskech fjordoch, kde sa spolužiačky naposledy stretli. George Fairweather, od manželky oveľa starší, bol vetčný, roztrasený človečik s fľakatou tvárou pripomínajúcou padavku. A Alice? Slečna Marplová si ju pamätala ako pekné dievča, ktoré sa obliekalo príliš luxusne na takú mladú osobu.

„Kam sa podela Alice?“ vyzvedala.

„Býva hneď za dedinou. Odjakživa sme si boli bližšie než bežná matka s dcérou. Vydala sa za miestneho statkára sira Henryho Tysona. V Meon Maltravers sú veľmi obľúbení...“

Slečna Marplová si slabučko odkašľala. „Naozaj ťa tu prijali? V malých mestách často trvá desiatky rokov, kým

nováčikovia skutočne preniknú do spoločnosti. Pätnásť rokov je nič.“

Prudence sa vystrela. „Predsedám farskej rade, Jane!“ vyhlásila, akoby to bol najpádnejší dôkaz. „Ver mi, v porovnaní s naším najčerstvejším prírastkom som stará garda. Máme totiž novú vedúcu zboru. Prenajala si Jazvečiu noru, to príšerné reformátorské sídlo na okraji mesta, a šíria sa o nej všelijaké chýry.“

Slečna Marplová sa predklonila. „Napríklad?“

„V prvom rade je cudzinka – konkrétne Francúzka. Vyzerá mlado, určite má len pred štyridsiatkou, podobne ako Alice. Vraj kedysi bola úspešná operná speváčka, ale pošramotili sa jej hlasivky a musela opustiť javisko. Tak či onak, vzbudila tu veľký rozruch. Slobodná žena, čo žije osamote... vieš, ako to býva. Pravda, ja nemárnim čas klebetami.“

Slečna Marplová prikývla. „Pravdaže.“

„Lenže Christopher Palfrey, náš miestny básnik – a veľmi nadaný tenor – práve vydal svoju najnovšiu zbierku poézie a venoval ju ‚Spevavej víle‘. Vieš si predstaviť, čo na to asi povedala jeho žena Annabelle. Tá má veru od víly ďaleko! V kútiku duše je socialistka, jednotaj robí problémy a na farskej rade vždy hlasuje proti tým najrozumnejším návrhom, no, skrátka, hrôza. Tá kniha jej poriadne zdvihla tlak, už celé týždne ju nik nevidel s úsmevom na tvári... hoci ani na tom nie je nič nezvyčajné.“

„Ktovie, prečo sa prisťahovala práve sem?“ nadhodila slečna Marplová, ktorá sa zjavne ponorila do vlastných myšlienok. „Tá vaša nová zbormajsterka. Nevydatá cudzinka v odľahlom mestečku... znie to trochu zvláštne, nemyslíš?“

„Meon Maltravers nie je až tak od ruky,“ ohradila sa Prudence rázne. „Máme predsa priamu linku do Londýna. Ležíme na hlavnej trati, ako dobre vieš.“

Slečna Marplová prednedávnom zatúžila navštíviť záhrady v Honningtonskom sídle – Diana Harmonová jej totiž ospevovala tamojšie javory, na jeseň vraj doslova hýria farbami. Na celodenný výlet to bolo príďaleko, no slečna Marplová si spomenula, ako jej Prudence na plavbe vravela, že býva neďaleko, tak jej napísala a navrhla, aby sa po rokoch opäť stretli. V škole síce neboli najlepšie priateľky, ale Prudence mala odjakživa zaujímavú povahu a slečna Marplová usúdila, že sa u nej nebude nudiť.

„V každom prípade sa s našou vedúcou dnes večer zoznámíš,“ pokračovala Prudence. „Volá sa Celia Beauteempsová. Nácvik sa koná u nej doma, lebo nám opravujú strechu kostola. Pri troche šťastia uvidíš aj Alice – takisto spieva alt, no nevedno, či sa jej podarí vymotať z domu. Musí totiž obriaďiť zvieratá – s Henrym chovajú zopár oviec a prasiat.“ Pre prípad, že by slečna Marplová ohrňala nos nad chovom ošípaných, rýchlo dodala: „Pravda, Henry je džentlmen, nielen obyčajný sedliak, ale musí zo svojich pozemkov vyťažiť čo najviac.“

„Vravíš dnes večer?“

„Áno! Nemôžem vynechať skúšku. Určite som ti to spomínala. Advent je už za rohom a musíme toho ešte veľa nacvičiť.“

Slečna Marplová si predstavovala večer celkom inak. Radšej by si posedela pri ohni a pustila sa do pletenia – práve začala štrikovať sveter s kosoštvorcovým vzorom, vianočný darček pre synovca Raymonda.

„Okrem toho si dodnes pamätám tvoj nádherný sop-

rán, Jane,“ dodala Prudence. „Máš hlas ako zvon. Keby si sa k nám chcela pridať...“

„Sú to už roky, odkedy som spievala v školskom zборе, moja milá. Radšej vás budem len počúvať.“

V tej chvíli v komíne zalomozil vietor a na predložku pred kozubom vyletela sprška iskier. Slečna Marplová sa uprene zahľadela do plameňov, akoby v nich niečo zazrela. Prudence si to okamžite všimla. „Oheň nám už takmer dohára! Hneď to napravím.“

„Netreba.“ Slečna Marplová zdvihla ruku. „Je mi dosť teplo.“

Lenže Prudence sa už načiahla po zvonček a o pár sekúnd sa v miestnosti zjavila slúžka. „Prines ďalšie polená, ale už aj!“ Slečna Marplová sledovala, ako plameňe stravujú čerstvé drevo i všetko pod ním. Teraz jej bude príliš teplo. Práve preto nerada nocovala u iných a spravidla sa tomu vyhýbala. Nič nebolo tak, ako by si želala.

„Pochabé dievča,“ vzdychla si Prudence, len čo sa slúžka vytratila. „V dnešnej dobe sa ťažko hľadá dobré služobníctvo.“

„To isté si vravela aj naposledy, Prudence.“

„To je možné. George si nikdy nedal povedať, pokiaľ išlo o sluhov. Učil nášho poskoka šoférovať, a hoci vedel byť skúpy až strach, zaplatil školu dcére našej bývalej gazdinej. Vravel, že je príliš nadaná, aby celý život umývala riad. Majordómovi zase financoval dovolenky v Brightone, a načo? Podľa mňa z toho nič dobré nevzíde – iba čo si začnú priveľa namýšľať.“

Slečna Marplová si nemohla pomôcť, musela sa po-usmiať. Bolo zvláštne počúvať podobné veľkopanské reči od zeleninárovej dcéry, ktorá vyštudovala len vďaka

plnému štipendiu a po škole niekoľko rokov pracovala na rôznych skromných pozíciách. Zarábala si na živobytie ako vychovávateľka i knihovníčka, až kým sa nevydala za lekárniku, ktorému robila asistentku a ktorý bol dvakrát taký starý ako ona sama. Zanedlho ovdovela a zamestnala sa ako sekretárka u Georgea, svojho druhého manžela.

„Pravdaže,“ pokračovala Prudence, „väčšinu z nich som prepustila, keď Georgea začalo trápiť srdce, a už som ich nenajala späť. Neviem, čo by som si počala s toľkými ľuďmi v dome, bolo by to skrátka... Preboha!“ Pri pohľade na hodiny sa zháčila. „Mali by sme vyraziť, inak prídeme neskoro.“

O chvíľu obe ženy vyšli do chladného novembrového vzduchu a poriadne sa zababušili do plášťov. Okamžite ich obklopil prúd maskovaných postáv pochodujúcich popri vchodových dverách – vyzerali ako diabli a démoni zo stredovekej maľby, ktorí prišli odvliecť hriešnikov do pekla. V hrdle ich štípal zadúšavý smrad horiaceho petroleja a do uší im doliehal zvuk bubnov. Všetky masky si svietili na cestu zapálenými fakľami a niektoré skupinky dokonca niesli papierové figuríny v životnej veľkosti s odporne znetvorenými tvármi, groteskne veľkými hlavami a vypúlenými očami, odeté v červených kardinálskych rúchach a čiapkach. Zo zástupu vyžarovala zvláštna energia – nebezpečná, ba priam horľavá, akoby mohla čochvíľa zapáliť okolitý vzduch. Slečna Marplová na okamih zastala a zahľadela sa na pochodujúci sprievod so zmesou záujmu i hrôzy.

Prudence vôbec nevenovala pozornosť okolitým mas-

kám, iba čo kývla priateľke ako správna prefektka. „Tadiaľto.“

Museli si preraziť cestu rovno cez zhromaždený dav. Slečna Marplová niekoľkokrát zacítila, ako sa na ňu okoloídúci tlačia, raz by dokonca odprisahala, že ju akási ruka nemilosrdne odstrčila nabok, takže len tak-tak udržala rovnováhu. Šantiace masky zjavne vôbec nezaujímalo, že sa medzi nimi ocitli dve staršie dámy. Nad hlavou sa jej kolísali horiace petrolejové fakle, poskakujúce plamene jej zohrievali líca a v hĺbke duše ju zachvátil nepokoj. Nepáčilo sa jej byť uväznená medzi bujarými anonymnými postavami, ktoré sa hýbali ako jeden celok. Pripomínali jej stádo oviec alebo plieniace vojsko.

„Nerozumiem tomu,“ poznamenala, len čo sa s Prudence predrali cez prúd strašidiel a zastali na druhej strane cesty. „Noc Guya Fawkesa bola už pred dvomi týždňami. V St. Mary Meade sme mali vatru na poli za dedinou. Doktor Haydock priniesol zopár rímskych sviec a Griselda Clementová, vikárova žena, uvarila akési korenisté víno... akože sa volalo? Znelo to dosť cudzokrajne. Aha, už viem – *glühwein*. Bolo vynikajúce, aj keď to trochu prehnala so škoricou. Pravdaže, nezdržala som sa dlho, bolo príliš chladno.“

„Nuž, v Meon Maltravers máme iné tradície,“ vysvetľovala Prudence. „Je to tu skoro ako v Cornwalle. Dnešné oslavy sa nekonajú na počesť hŕstky popravených katolíckych rebelov, naopak, miestni si pripomínajú upálenie sedemnástich protestantských mučeníkov pri mestskom kríži. Preto pália kardinálov – myslím tie figuríny. Dalo by sa povedať, že sa im mstia, aj keď o pár storočí neskôr.“

„Pomsta,“ zašepkala slečna Marplová mimovoľne. „Pomsta a vyrovnávanie účtov. Aj to je typické pre zastrčené malé miesta.“

„Nuž, tunajšie krivdy síce pochádzajú z dávnych čias, ale do osláv sa zapájajú hlavne mladí. A s náboženstvom to nemá nič spoločné, ver mi,“ dodala Prudence a nesúhlasne zazrela na šantiaci dav. „Ešteže dnes večer ideme na nácvik zboru. Vytvoríme baštu kresťanskej počeštnosti uprostred tohto pohanského hýrenia.“

Kráčali po hlavnej ulici preč od hlučného davu, až kým sa neocitli na kraji mesta.

„Tadiaľto,“ vyhlásila Prudence. „Skrátíme si cestu cez les a prídeme k domu odzadu.“ Vybrala z kabelky malú baterku a rozsvietila ju.

Ženy zabočili na tmavý úzky chodníček vedúci pomedzi husté stromy. Žiara pouličných lúčok čoskoro zmizla, no mesiac bol v splne a cez koruny stromov kde-tu prenikalo bledé svetlo, ku ktorému sa pridali poskakujúci lúče Prudencinej baterky. Bolo sotva päť hodín, no slečna Marplová mala pocit, akoby večer značne pokročil. Nechcelo sa jej veriť, že od preplnených hlučných ulíc a osvetlených obchodov ich delí necelých sto metrov. V lese bolo počuť každý krok, každé zapraskanie vetvičky a v okolitej húštine tajomne šuchotali nočné zvieratá.

„Je to ešte ďaleko?“ spýtala sa a opatrne prekročila ko-reň stromu, ktorý trčal zo zeme rovno uprostred chodníčka.

„Už len kúsok. Vojdeme cez zadný vchod, je to tak rýchlejšie. Jazvečia nora má dlhú príjazdovú cestu, no dá sa k nej dostať len z opačného konca hlavnej ulice. O chvíľu uvidíš svetlá domu. Madam Beautemp-

sová ich nezhasína ani v noci. Miestnym pozorovateľom vtákov sa to ani zamak nepáči – vraj im odplašila všetky výriky. Odkedy sa tu usadila, tvária sa, akoby im uleteli včely.“

„Alebo výry,“ poznamenala slečna Marplová.

„Nie, Jane,“ zahriakla ju Prudence. „Tak sa to predsa nehovorí...“ Náhle sa odmlčala. Večerný vzduch totiž preťal príšerný, priam nadpozemský zvierací pis-
kot. Trval iba chvíľku, no ešte dlho sa ozýval medzi stromami.

„Zvláštne,“ pokračovala Prudence. „Zrejme tu predsa len ostali nejaké výry. O čom som to hovorila? Aha, už viem. Celia Beautempsová si znepriatelila aj väčšinu zboru. Už som ti spomínala Palfreyovcov, však? Potom je tu náš basista plukovník Woodage, ten nenávidí všetkých Francúzov – jeho syn prišiel vo vojne o obe nohy, keď sa pokúšal zachrániť skupinu galských zbehov. Pohnevala si aj pani Prufrockovú – nečudo, veď tridsať rokov viedla zbor. Madam Beautempsová si zrejme omotala reverenda Peabodyho okolo prsta, lebo bez varovania vypoklonkoval pani Prufrockovú z postu zbor-
majsterky a pridelil ho jej.“

„V tom prípade by sa mala hnevať na reverenda, nie na svoju nástupkyňu.“

„Možno, ale poslednou kvapkou bolo, keď jej madam Beautempsová oznámila, že by nemala spievať soprán, lebo už netriať vysoké tóny. A Gordon Kipling, ďalší basista, ktorý má na starosti miestne lovecké psy, je presvedčený, že mu zabila tri zvieratá. Žije tu neďaleko, za tamtými stromami. Madam Beautempsová sa raz sťažovala na štekot a predstav si, o dva dni jeho psy zožrali jed na potkany a zdochli. A potom...“

Vtom sa Prudence vydral z hrdla veľmi netypický výkrik. Všetko sa zbehlo mimoriadne rýchlo. Ani jedna zo žien si nevšimla blížiacu sa postavu s maskou na tvári, až kým sa pred nimi nezjavila ako blesk z jasného neba. Prihнала sa k nim z opačného smeru, lenže Prudence jej stála v ceste. Postava na chvíľu zaváhala, akoby sa rozhodovala, či ju má obísť, ale nakoniec do nej prudko strčila. Prudence spadla na zem, baterka jej vyletela z ruky, zaprašťala a zhasla. Tajomná maska raz-dva zmizla v diaľke a ženy osameli.

„Prudence!“ Slečna Marplová podišla k priateľke a s námahou jej pomohla na nohy. „Si v poriadku? Neublížila si si?“

„Ja... neviem,“ odvetila Prudence otrasene. „Teda, áno, som... v poriadku. Len... len potrebujem lapiť dych. Sotil ma, Jane! Videla si to?“

„Áno, všetko som videla. Hrozné! Nemali by sme zísť na políciu? Na hlavnej ceste som videla stanicu...“

„Nie,“ odmietla Prudence statočne. „Nechcem robiť zbytočný rozruch. Nič sa mi nestalo a páchatel je už dávno preč. Bezpochyby sa zamiešal do davu – nikdy ho nenájdu. Stačí, ak ma chytíš za rameno. Už to nie je ďaleko.“ Neprijemný zážitok ju zjavne vôbec nevyviedol z miery, no Prudence mala odjakživa nervy z ocele.

Slečna Marplová sa zohla po baterku a zbadala vedľa nej čosi, čo potme vyzeralo ako drobný bledý kamienok. Zdvihla ho zo zeme a vložila si ho do vrecka.

Len čo dorazili k zadnému vchodu, do uší im doľahla hudba – slávna ária „Un bel dì“ z opery *Madam Butterfly*, pokiaľ sa slečna Marplová nemýlila. Dom bol vysvie-

tený zvonka i znútra a pôsobil ako maják v okolitej temnote. V otvorenom francúzskom okne sa črtala nevýrazná tmavá silueta, nehybná ako socha. Len čo podišli bližšie, rozoznali v nej mladú dievčinu v úbore slúžky. V tvári sa jej zračila hrôza a slečna Marplová ihneď pochopila, že to ona pred chvíľou kričala.

„Ach, milosťpanie... Stalo sa čosi príšerné!“

„Čo sa deje? No tak, von s tým!“ dožadovala sa Prudence rázne. Slečna Marplová si spomenula na jej slová: „Musíš na nich ísť zostra a dať im najavo, kto je tu pánom.“

Dievčina roztraseným prstom ukázala na izbu.

„Kázala nám, aby sme ju v pracovni nerušili, a gramofón hral tak hlasno, že som nič nepočula. Zrejme sa dostali dnu cez okno. Ja... nemôžem tomu uveriť.“

Polovicu koberca zakrýval masívny stôl z orechového dreva, spoza ktorého vykúkala drobná nôžka v zelenej semišovej topánke. Keď ho obišli, zbadali meravé ženské telo v nápadnej štôle zo smaragdovozeleného kašmíru. Na prvý pohľad sa zdalo, že ju zdobí purpurovočervený vzor, no vzápätí sa ukázalo, že ide o obrovskú kaluž krvi, ktorá vytekla z reznej rany nad kľúčnou kosťou. Žena bola navidomoči mŕtva.

Všetky tri ženy mlčky hľadeli na nebohú. Slečne Marplovej neuniklo, že v jednej ruke drží list a v druhej prázdnu obálku. Na papieri stálo veľkým tlačným písmom:

POZNÁM ŤA.

VIEM, ČO SI ZAČ.

ZAPLAŤ, ČO MI DLHUJEŠ, INAK SA VŠETCI

DOZVEDIA PRAVDU.

Mimovoľne sa zahľadela na ruku s obálkou. Nemohla si pomôcť, vždy si všímala ruky a nechty. Prednedávnom riešila prípad, v ktorom práve nechty hrali kľúčovú rolu. Celia Beautempsová mala škaredé, pokrivené nechty, hrubé a zožltnuté. Slečna Marplová už podobné kdesi videla, len si musela spomenúť kde.

Rozstrapatené vlasy obete sa vyslobodili z polorozpadnutého drdola a spod čiernej farby vykúkali korienky myšacej farby.

„Zavolala si políciu?“ vypytovala sa Prudence prudko.

Dievčina zalomila rukami. „Nie, madam – vôbec mi to nenapadlo. Bola som celkom otrasená...“

„Okamžite to urob. Čím skôr sem prídu, tým lepšie.“ Prudence pozrela na hodiny v pracovni. „Pol šiestej. Zvyšok zboru tu bude čo nevidieť.“

Jej slová sa vzápätí potvrdili – ktosi zostra zaklopal na dvere. Prudence poslala slúžku otvoriť. „Na políciu zavolám ja.“

Slečna Marplová na chvíľu osamela s telom. Zhodnotila, že jej ostáva akurát toľko času, aby si nerušene obzrela izbu, kým v pracovni nenastane trma-vrma. Znovu si prezrela odkaz i obálku. Potom zamierila k stolu, kde zbadala štós neotvorených obálok – na niektorých žiarila pečiatka POSLEDNÁ UPOMIENKA. Vedľa ležala kniha poézie otvorená na básni s názvom *Moja lady zo Shalottu*.

Podišla k stene, na ktorej viseli fotografie mladej Celine Beautempsovej na rôznych javiskách i zarámované vysvedčenia z Guildhallskej hudobnej školy. Na kozubovej rímse stála drobná, lacno vyzerajúca plechovka a malá stará fotografia ženy v bielom čepci. Nedalo sa rozoznať, o koho ide, lebo obrázok bol posiaty škvrnami.